

מסורת הש"ס

[illegible]

לעזי רע"י

פֿורגו"ן. שפוד חתייה.
יִישִׁי"ש. בקיה סוג אפונה.

מוסף תוספות

[illegible]

הדרך שלך נומל

הַסָּס כִּיּוֹן דַּמְסָרָה. מַעֲיִיא אִי מַנְעֵה לִּיהַ עַד מוֹרְתָה: **מֵאֶסְמוֹל**
דַּעֲפִיס עֲלֵיהָ. לַשּׁוֹרָה זִבְיִן הַשְּׁמֻשׁוֹת נָמִי מוֹכֵן לְבִהְמָה הוּא: **אֹד.**
פּוֹרְגוֹרָיו דַּחְסָם עֲלֵיהֶם לְהַסְקָה יִתְנוּ וְלֹא לְטַלְטוֹל כִּלִּי: **וְאֹד שֶׁשֶׁבֶר.**
זִיּוּעִי: **זִשְׁבְּרִי כִלִּים.** שֶׁשֶׁבְּרֹה הָיוּ דִּהּוּ לֹהוּ נוֹלַד: **שׁ.מ. דַּכְרִבִּי**
יְהוּדָה סְבִירָה לִּיהַ דְּלִית לִּיהַ מוֹקָפָה:
מִרְתָּנִי ^אמַעֲזִירִין. יָדִידִים מַעַל
הַשְּׁלָחַן: **עֲזָמוֹת.** קָשִׁין שְׁאִין רִאיוֹן
לְכַבֵּד: **וְקִלְפִּין.** שֶׁל אֲחֻזִּים דְּלִית לֵהוּ
נִכְ"ש מוֹקָפָה: **זכ"ה אֹמְרִים מַסְלָק**
אֵם הַטְּבֵלָה. שֶׁשׁ מוֹרֶת כִּלִּי עֲלֶיהָ
אֵבֶל לֹא יִטְלַל הַקְּלִפִּין יָדִידִים כַּרְבִּי
יְהוּדָה: **מַעֲזִירִין מַעַל הַשְּׁלָחַן.** סַתְמָה
יֵהָ: **פִּירורִין פַּחוֹם מְכוּוֹת.** וְכִ"ש
כִּיִּת דַּחְמָתָן שְׁעוּמָה שֶׁסֶּם מֵאֶסְמוֹל
זִהְמָה: **וְשַׁעַר שֶׁל אֲפוֹנִין.** שַׁרְצִיּוֹן
שֶׁל קְטֻנִּים שֶׁהַקְּטֻנִּים גְּדֹל זִהְס:
אֲפוֹנִין. יִישׁ"ש: **עוֹר זִיִּם אֲחִיּוֹה.**
^א **בִּית אֲחִיהֶן** שֶׁל עוֹר שֶׁאֲחֻזּוֹ זִו:
מִקְנֶחֶן זִו. טַבֵּלָה: **אִין מִקְנֶחֶן זִו.**
שֶׁכְּשֹׁאֲחֻזּוֹ נִסְחָט זִין אֲכָזְעוּמִיו: **יַעַל**
זִשְׁבֵּר. דִּהּוּ נָגוֹב: **וְאִינוּ מַקְלָן**
טוֹמָאָה. כִּדָּאוֹ לֹא כִלִּי עַד וְלֹא זִגֵּד
וְלֹא שֶׁק וְלֹא מַתְכָּה: **גְּבִ' אִנוּ אִין**
לִנוּ. אִין אִנוּ סוֹמְכִין עַל מַשְׁנֵחֵינוּ
כְּמוֹת שֶׁהָיָה שְׂמִירָה אֲלֵהּ מוֹחֲלַפֶּה
שִׁיטָּה וְכִ"ש כַּרְבִּי יְהוּדָה כִּו':
אֶסוֹר לֹאֲדֹן זִיד. מִדַּקְמִי מַעֲזִירִין
יָדִידִים אֵלֶּה זֹרִק לֹהוּ: **דִּלִּים לִיהַ**
מוֹקָפָה. דִּלִּי ר' יְהוּדָה מֵאֶתְמוֹל אִלוּ
לְבִהְמָה קִיּוּמִי שֶׁהָיָה הָאוֹכֵל הִיָּה עֲמֵהָן
וְהָיוּ לֹקַח מֵהֶם: **שְׁאִין מַסְכּוּין.**
שְׁאִין מַתְכּוּין לִסְחוּט: **גִּרְעִיּוֹן.** שֶׁל
תַּמְרִים וְהֶם לְבִהְמָה: **אֶרְמִיּוֹה.**
תַּמְרִים רַעִים הֶם וּמֵאֲכִילִין הַתַּמְרִים
עֲזָמָן לְבִהְמָה הַלֵּךְ אֲגַב אִימִיּוֹה
לְבִהְמָה נָמִי קִיּוּמִי: **פֶּרְסִיּוֹה.**
תַּמְרִים טוֹבִים הֵם וְאִין מֵאֲכִילִין אֹתָן
לְבִהְמָה: **כֹּל לָרְכוּ.** מַשְׁתַּמֵּשׁ זִו
וְאִין כֹּאֵן מַשּׁוֹם זִיּוֹן וּמִמַּחְסֹה זִתְּזִשִׁל:
לִקְנֵה דִמְיָה. סָפֵל שֶׁל מִים: **גִּרָף שֶׁל**
רִיעִי. זִבְרֹךְ לִפְנֵינוּ כִּשְׁאוֹכֵל הַתַּמְרִים
עַד שֶׁנִּמְאָסוֹת זִבְעִינוּ וְנוֹטְלִין אֹתָן
מִפְּנֵי כִּרְפָּה שֶׁל רִיעִי וְנוֹתֵן לְבִהְמָה:
וְיִיק לִזְנִיעִי. אֵל עֶבֶר הַשְּׁלָחַן:
אֲחֹרֵי הַמַּטָּה. שֶׁהוּא מֵיִסְבַּע עֲלֶיהָ:

נוטל פרק אחד ועשרים שבת

התם כיון דמסרה דעתיה עילויה מאתמול
הכי נמי מסתברא דרבא כר' יהודה סבירא
ליה ⁽⁶⁾ דדרש רבא "אשה לא תכנס לבית
העצים ליטול מהן אוד ואוד שנשבר אסור
להסיקו ביום טוב לפי ⁽⁷⁾ שמשקין בכלים
ואין מסיקין בשברי כלים שמע מינה:
מתני' ⁽⁸⁾ ב"ש אומרים ⁽⁹⁾ מעבירין מעל
השלחן עצמות וקליפין וב"ה אומרים ⁽¹⁰⁾ מסלק
את המבלא כולה ומנערה מעבירין ⁽¹¹⁾ מלפני
השלחן פירורין פחות מכזית ושער של
אפונין ושער עדשים מפני שהוא מאכל
בהמה ספוג אם יש לו עור בית אחוזה
מקנחין בו ואם לאו אין מקנחין בו ⁽¹²⁾ (וחכמים
אומרים) בין כך ובין כך ⁽¹³⁾ גיטל בשבת ואינו
מקבל טומאה: **גמ'** ⁽¹⁴⁾ אמר רב נחמן אנו אין
לנו אלא ב"ש כרבי יהודה וב"ה כרבי
שמעון: מעבירין ⁽¹⁵⁾ מלפני השלחן פירורין:
מסייע ליה לר' יוחנן ⁽¹⁶⁾ דאמר רבי יוחנן
פירורין שאין בהן כזית אסור לאבדן ביד:
שער של אפונין: מני ר"ש היא דלית ליה
מוקצה אימא ספוג אם יש לו בית
אחזה מקנחין בו ואם לאו אין מקנחין בו
אתאן לר' יהודה דאמר דבר שאין מתכוין
אסור בהא אפילו ר"ש מודה דאבוי ורבא
דאמרי תרווייהו מודה ר"ש בפסיק רישיה ולא
ימות ⁽¹⁷⁾ הני גרעיני דתמרי ארמייתא שרו
לטלטלינהו הואיל וחזיין אגב אמן
ודפרסייתא אסור שמואל מטלטל להו אגב
ריפתא: (שרנ"ס שפ" סימן): שמואל למעמיה
⁽¹⁸⁾ דאמר שמואל יעושה אדם כל צרכו בפת
⁽¹⁹⁾ רבה מטלטל להו אגב לקנא דמאי רב
הונא בריה דרב יהושע עביד להו כגרף של
ריעי א"ל רב אשי לאמימר ⁽²⁰⁾ וכי עושין
גרף של ריעי לכתחילה רב ששת זריק להו
בלישניה רב פפא זריק להו אחורי המטה
⁽²¹⁾ אמרו עליו על רבי זכריה בן אבקולם
שהיה מחזיר פניו אחורי המטה וזורקן:

הדרך עלך נוטל אדם את בנו

התם ביון דמסרה. ומתקלקל ואין ראי' למאכל אדם מאתמול דעמיה עילויה ליתנו לזהמה אע"ג דבשער של אפונין ושל עדשים אסרינן לרבי יהודה אע"ג דחזו למאכל בהמה וכן גרעין דלעיל צפרק צמה מדליקין (דף עט.) דלמרינן לרבי יהודה אכלן אין מסיקין בגרעין^א מ"מ הכא שרי כפי' התם^ב ל"פול^ג כהן אוד. נראה לר"ם כפירוש ה"ג דלסרי משום חיקיון מנא לפירי^ד זה (י) דלע"ג דלא מתקפא^ה ליה גזרינן שלא יבא לידי חיקון כלי^ו עצמות וק"ל^ז פין. לא כפירוש הקונטרס דפירש אפילו קשין ואין ראויין לאכילה כלבים ו' דהאי מנא אמרינן בגמרא דכרבי שמעון סבירא ליה ור"ש צעי לכל הפחות ראויות למאכל בהמה דקמני מעצירין מעל השלחן פירוין כו' מפני שהוא מאכל בהמה ומוקמינן בגמרא כוותי'^ח

אָנז אַין זַנו אַלס ב"ש ברי" בוי.
 זמסכת עדיות לא מיתניא
 זעהי קולי ז"ש וחומרי ז"ה והיינו
 כרז נחמן והא דלא מיימי סייעתא
 מהתם משום דמאי אולמא דיה מאל:
פירורין שאין בהן ביות אסור
 לאברן ביד. פי' זקוט'
 מדקמני מעצירין ולא קמני זורקין
 וקסה לרזי דזרישא נמי קמני מגזיזין
 מעל השלחן ענמות וקליפין ולא קמני
 זורקין אע"פ שמותר לאצדן זיז
 ועוד לאמרנין זכרנות זריס אלו
 דברים (דף גז: וז"ל) אומרים
 שם שמש ז"ח הוא טוטל פירורין

מוסף רע"י

ארד. ^א שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^ב שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^ג שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^ד שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^ה שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^ו שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^ז שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^ח שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^ט שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^י שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{יא} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{יב} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{יג} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{יד} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{טו} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{טז} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{יז} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{יח} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{יט} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^כ שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{כא} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{כב} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{כג} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{כד} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{כה} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{כו} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{כז} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{כח} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^{כט} שורין גזמין, וטעם
 וטעם ^ל שורין גזמין, וטעם

מקמחין בו ואם לאו אין מקמחין בו
ודאי לא גרסין ליה כלל. מ"ר:
דף קט: נבלה שנתנבלה בשבת מיהו
אבד דקנא דמיוא. ואם תאמר והא
ין בין היכא דלפשר למיעבד האי
גריעני תמרה לא אפשר ושרי אפילו
פלי לוחותא היכי שדין ביומא טבא
ריפתא דשמואלא אלמא דלפילו רב
ני תמרה אגב ריפתא:

(שם). מודה ר"ש בפסוק יישיבה ולא ימות. באומר לחתוך ראש צהמה זו בשבת יאילו רוזה שמתום, דכיון דאי לאפשר שלח תמות כמתכין לאשר ליה, וכי מארמין דבר שאין מתכין מותר כגון היכי לאפשר ליה צלל אסור, כגון גורר אדם מטה כקא וספסל צלנד שיש תחין לעשות חרץ, כי עבד נמי חרץ דהוי מלאכה גמורה לא מתייב.

יה אדם כל צרכו בפת. בין משמים בין למפר אמה
וכי עושרין גרף של רעי לכתחילה. וכי מותר לגר
קנין ליה, אבל לאמרי קמן או למחל אמן לגביה כי היכי
(שם כב:). הדרין עיר נוכל

וחנן דאמר פירויון שאין בהן כוית מותר לאבדן ביד. ספוג אם יש לו עור בית אחיזה מקנחין בו
 לו ל' שמעון, דהא אי אפשר שלא לטחוט באחוז בספוג אלא אם יש לו עור בית אחיזה. גרעינין
 לטלטלי הוואיל וחזיון על גב אימן. פי' רכים הן ונאכלין עם ההמרס עצמן. דפרסייתא שמואל
 מטלטליניה ואגב ירפתא, וכו' שמעתא. הדרן ערך נוטל אדם